

MANUEL VÁZQUEZ
MONTALBÁN

The illustration depicts a stylized, minimalist cityscape with tall, dark purple buildings. A bright orange rectangular opening in the center of the buildings serves as a focal point. A silhouette of a person in a dress stands within this opening, looking out. The sky above is a warm orange-brown and is filled with numerous small, dark silhouettes of birds in flight. Two thin, dark lines, possibly power lines or strings, stretch across the sky. The overall mood is contemplative and evocative.

τα πουλιά
της Μπαγκόκ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Και ξάφνου είχε την αίσθηση πως η άλλη την ενοχλούσε. Ήθελε να μείνει μόνη, να τεντώσει το κορμί της στα καθαρά σεντόνια, να σβήσει τον πόνο που απλωνόταν στο εσωτερικό του κεφαλιού της σαν μια σκουρόχρωμη σάλτσα, να σκεφτεί τρία τέσσερα πράγματα που είχαν συμβεί εκείνη τη νύχτα, να ξεχάσει άλλα τόσα από κείνα που χωρίς αμφιβολία θα συνέβαιναν την επόμενη μέρα. «Ίσως αν σωπάσω όταν σταματήσει να μιλά... Ίσως τότε να ερμηνεύσει τη σιωπή μου σαν μια παρότρυνση να με αφήσει μόνη, να φύγει». Για να προκαλέσει, όμως, αυτή την αίσθηση στην άλλη, έπρεπε προηγουμένως να την καταφέρει να πάρει το μπράτσο της από τους ώμους της, να τραβήξει εκείνο το φιδίσιο κρεμάμενο χέρι που κάθε τόσο της χάιδευε το λαιμό ή αφηνόταν να πέσει στην άβυσσο αγγίζοντας ξυστά τη ρώγα του στήθους της. Η συζήτηση συνεχιζόταν. Δεν περιστρεφόταν πια γύρω από τα ξένα προβλήματα, των άλλων πρωταγωνιστών του πάρτι που είχε τελειώσει, μα γύρω απ' τα δικά τους.

«Γυναικεία προβλήματα. Που μόνο εμείς οι γυναίκες μπορούμε να τα καταλάβουμε».

Έτσι είπε εκείνη – «Πώς τη λένε;» Ένα ηλίθιο στραβοπάτημα – «Πώς τη λένε;» Και δεν μπορούσε να τη διακόψει για να τη ρωτήσει: «Πώς σε λένε;», γιατί λίγα λεπτά νωρίτερα την είχε παρακαλέσει να μείνει, αυτή η ίδια είχε προκαλέσει την όλη κατάσταση ανταποκρινόμενη στις ματιές της και ψιθυρίζοντάς της ένα: «Θες να μείνεις;», που οι άλλοι το είχαν ακούσει, που το είχε πει για τους άλλους, ώστε να βγουν απ' το σπίτι της κρυφομιλώντας, για να μουρμουρίζουν έπειτα φωναχτά στο

δρόμο: «Η Θέλια έχει διαβεί τον Ρουβίκωνα», «τόσο γλυκιά και τόσο λεσβία» θα 'λεγε ο απογοητευμένος Δαλμάσες ή «εγώ νόμιζα πως η ιστορία της με τη Δονάτο ήταν ένα παιχνίδι» και η ίδια η Ρόσα Δονάτο, νιώθοντας θιγμένη ή παραπεταμένη, κοιτάζοντας ξανά και ξανά προς τ' αναμμένα φώτα της σοφίτας, βάζοντας με το νου της τι μπορεί να συνέβαινε ανάμεσα στη Θέλια και στην... «Πώς τη λένε;» Επωφελήθηκε από μια παύση στο μονόλογο της άλλης και πετάχτηκε όρθια, φέροντας το χέρι στο στόμα της για να πνίξει μια κραυγή.

«Έχω ξεχάσει ένα μπουκάλι σαμπάνια στην κατάψυξη!»

Στην κίνηση του λυγερού κορμιού της τα στήθη της αναπήδησαν ελεύθερα κάτω από το πουλόβερ της και το χρυσαφένιο σελάγισμα της κόμης της θύμιζε πεφταστέρι. Η γυναίκα ανασήκωσε μια ιδέα τον πισινό της απ' τον καναπέ, αλλά έμεινε για λίγο αναποφάσιστη μπρος στη βιαστική φυγή της άλλης. Δίστασε: ν' ακολουθήσει τη δραπετίσσα ή να αφηθεί να ξαναπέσει στον καναπέ; Έκανε τελικά το δεύτερο, ενώ συνάμα αναστέναξε και η χαρά για την αναμενόμενη ευοίωνα νύχτα την έκανε να κοιτάζει ξανά και ξανά έναν έναν τους τοίχους, τ' αντικείμενα, αναγνωρίζοντας θαρρείς στο καθένα τους και μια θέση στον παράδεισο της ικανοποίησης που προαισθανόταν πως θα ακολουθούσε. «Μόλις μπει μέσα πρέπει να την εντυπωσιάσω, να καταφέρω να την αποπλίσω». Κοίταξε το ρολόι, ήταν η κατάλληλη ώρα, δύο και μισή, λίγο μετά η κούραση, λίγο πριν η αγωνία, ήταν η σωστή ώρα για να κάνει επιτέλους έρωτα μ' εκείνο το κορμί που τόσο καιρό τώρα ποθούσε από μακριά. Είχε βρει κιόλας την κατάλληλη φράση. Είχε κιόλας έτοιμη την ερώτηση για τη στιγμή που το ζηλευτό κορμί θα 'βγαινε από την κουζίνα και θα πλησίαζε μ' εκείνη τη γυμνασμένη νωχέλεια ενός κορμιού σε πλήρη άνθηση, μολονότι «ναι, δίχως αμφιβολία μικρή διαφορά ηλικίας υπάρχει μεταξύ μας, υπάρχουν, όμως,

κορμιά διαλεγμένα για τη νιότη και κορμιά που η γη τα μαραγκιάζει, όπως μαραγκιάζει τις πέτρες ή τα ξερόκλαδα. Θα της πω: “Γιατί διάλεξες εμένα απόψε;” Θα της πω: “Μήνες και μήνες περίμενα τούτη τη στιγμή, από τότε που σε είδα στο Παλάου δε λα Μούσικα, όταν μας σύστησαν οι Σοθίας. Αν και στην πραγματικότητα σε θυμώσουν από χρόνια πριν. Πολλά χρόνια. Δεν θα το πιστέψεις. Από το πανεπιστήμιο. Ναι, από το πανεπιστήμιο. Εσύ φοιτούσες στο προηγούμενο έτος – ήταν ακόμη μαζί οι σχολές της Νομικής και της Φιλολογίας, νομίζω πως ήταν η τελευταία χρονιά που ήμασταν όλοι μαζί στο παλιό πανεπιστήμιο. Σε έβλεπα από το κάτω προαύλιο και σχεδόν σε μύριζα. Μην γελάς. Έχεις ένα κορμί από κείνα που τα οσφραίνεται κανείς”». Ο διάλογος, όμως, ήταν ανέφικτος γιατί η Θέλια δεν έλεγε να γυρίσει.

«Θέλια; Πού είσαι; Συμβαίνει τίποτα;»

Σηκώνει τον πισινό της απ’ το κάθισμα και προχωρά με τα πόδια ανοιχτά, ενώ με τα χέρια της προσπαθεί να ξεκολλήσει το παντελόνι από τους λαγόνες και τους γλουτούς της –«πολλή σάρκα και στενό παντελόνι» σκέφτεται–, γυρεύοντας να πετύχει μια κάποια άνεση στο βάδισμα που θα τη βοηθούσε να μπει στην κουζίνα με φυσικότητα. Ακούμπησε με το χέρι στο υπέρθυρο για να ατενίσει το θέαμα. Η Θέλια καθόταν σ’ ένα τραπέζι στον βοηθητικό χώρο της κουζίνας και έδειχνε να κοιτάζει έκπληκτη την μπουτίλια της σαμπάνιας, έτσι όπως ήταν κρουσταλλιασμένη από τον πάγο που έλιωνε κάτω απ’ το φως της λάμπας. Ένα τσουλούφι απ’ τα ριχτά μαλλιά της Θέλια έπεφτε σαν αφέλεια πάνω απ’ το μέτωπο και τη μύτη της και το προσηλωμένο βλέμμα της θα μπορούσε να εστιάζεται τόσο στη μεταλλαγή της μπουτίλιας όσο και στα μαλλιά της. Ένα χαμόγελο τρυφερότητας απάλυνε τα χαρακτηριστικά της γυναίκας που ακουμπούσε στο υπέρθυρο.

«Μπορώ να σε βοηθήσω σε κάτι;»

Ένα ξάφνιασμα τάραξε την ηρεμία της ζηλευτής μορφής και το βλέμμα της Θέλια στράφηκε επιτιμητικό προς την παρείσακτη.

«Είμαι κουρασμένη, αυτό είν' όλο».

Είχε επιδιώξει να δώσει έναν όσο γινόταν πιο ουδέτερο τόνο στη φωνή της για να μην την προσβάλει και ταυτόχρονα να δηλώσει ξεκάθαρα πως η βραδιά είχε τελειώσει. Όμως η άλλη συνέχισε να χαμογελά, πήγε κοντά της, στάθηκε πίσω της, της χάιδεψε το κεφάλι με κάτι δάχτυλα στην αρχή προσεκτικά και ύστερα σαν αληθινά αλέτρια που άνοιγαν αυλάκια στην πυκνωσιά των μαλλιών της, ώσπου να συναντήσουν κέρινα μονοπάτια στο τριχωτό δέρμα και να υπαινιχθούν τον ηλεκτρισμό του πόθου. Η Θέλια τίναξε το κεφάλι της για να απαλλαγεί από την πίεση εκείνων των δαχτύλων.

«Σε παρακαλώ».

«Σ' ενοχλώ;»

«Με πονάς».

Και δεν γύριζε το κεφάλι της. «Φύγε, φύγε, ηλίθια» σκεφτόταν «φύγε προτού αναγκαστώ να σ' το ζητήσω εγώ».

«Μ' έκανες πολύ ευτυχισμένη ζητώντας μου να μείνω».

«Η αλήθεια είναι πως δεν ξέρω γιατί το 'κανα αυτό. Είμαι κουρασμένη».

«Όλη τη νύχτα είπαμε πολλά με τα μάτια».

«Μπορεί. Είπες πολύ έξυπνα πράγματα και μ' αρέσουν οι έξυπνοι άνθρωποι».

«Χρόνια τώρα περίμενα ετούτη τη στιγμή».

«Τι 'ναι αυτά που λες;»

Η Θέλια στρέφει το κεφάλι της συνοφρυωμένη, εκνευρισμένη από την κατάσταση και το ενοχλημένο πρόσωπό της έρχονται να το ανταμώσουν κάτι χείλη σφιχτά, που αρπάζουν τα δικά

της και προσπαθούν να της τ' ανοίξουν με μια γλώσσα σαν νυστέρι, που της φαίνεται παγερή.

«Μπορείς να κάτσεις ήσυχη;»

Τώρα η Θέλια σηκώνεται, ξαφνιάζοντας την άλλη, μετακινεί την μπουτίλια πάνω στο τραπέζι, προφασίζεται την ανάγκη να τακτοποιήσει διάφορα αντικείμενα, την ανάγκη να βάλει τάξη στα παρεπόμενα ενός πάρτι όχι και τόσο πετυχημένου.

«Είναι καλύτερα να φύγεις!»

Η άλλη ξεροκαταπίνει. Τα λόγια της Θέλια την κάνουν να νιώσει και πάλι το βάρος του κορμιού της, όπως και το τράβηγμα του στενού παντελονιού, την ανησυχία για την εικόνα που παρουσιάζει, γι' αυτή την εικόνα που η Θέλια όπως φαίνεται απορρίπτει.

«Δεν σε καταλαβαίνω».

«Δεν σου κόβει; Τόσο δύσκολο είναι να το καταλάβεις;»

Και η Θέλια ξεσπά, πάνω στη μανία της να ξεφύγει από την αίσθηση της ενοχής και την καθαυτό ενόχλησή της για την κατάσταση.

«Να φύγεις. Έτσι. Απλά και ξάστερα. Θέ-λω-να-μεί-νω-μό-νη. Κατάλαβες;»

«Μα, εσύ είπες...»

«Δεν ξέρω γιατί το είπα».

«Αν θες μπορώ να σε βοηθήσω».

«Δεν χρειάζομαι καμιά βοήθεια! Το μόνο που θέλω είναι να φύγεις!»

Όλη την έλξη του νόμου της βαρύτητας που μπορεί να νιώσει ένα ανθρώπινο σώμα τη νιώθει τώρα η άλλη, με τα πόδια ανοιχτά, με τα πόδια ανίκανα να βαστάξουν το βάρος της καταφρόνιας.

«Μην μου μιλάς έτσι. Είπες να μείνω για να κάνεις τους άλλους να ζηλέφουν. Αυτό τον ηλίθιο τον Δαλμάσες και την τσούλα τη Ρόσα».

«Μην βρίζεις τους φίλους μου».

«Ποια νομίζεις ότι είσαι; Νομίζεις πως μπορείς να παίζεις μαζί μου;»

Το χέρι της γυναίκας χύμηξε και χούφτωσε ένα μέρος της απαλής μάλλινης μπλούζας, κι αυτό το χέρι είναι ένα ξένο μέλος που η Θέλια το κοιτάζει έντρομη και η άλλη έκπληκτη. Και πίσω απ' αυτό το χέρι μια τυφλή παρόρμηση που τραβάει την μπλούζα και την ξεσκίζει, αφήνοντας ακάλυπτο το ροδαλό και ζεστό δέρμα της γυναίκας, μια θηλή που προβάλλει και πάλι χάνεται στο ρυθμό της ανάσας του τρομαγμένου ζώου.

«Μην ταράζεσαι. Αύριο θα τα ξεκαθαρίσουμε όλα».

«Να μην ταράζομαι; Κακομοίρα μου, ξέρεις τι έκανες;»

Δυο χαστούκια αστράφτουν στα όμορφα μύλα του προσώπου της και τα βάφουν στην ντροπή, και τα χαστούκια σπρώχνουν τη Θέλια σε μια τυφλή επίθεση ενάντια στη γυναίκα, σε μια επίθεση με σφαλιάρες που ελάχιστα κατορθώνουν να την αναχαιτίσουν, ενώ αντίθετα την ωθούν ν' αστράψει άλλα δυο χαστούκια στο πρόσωπο της Θέλια.

«Σε σιχαίνομαι! Είσαι αποκρουστική! Μια λεσβία, μια αποκρουστική αντρογυναίκα!»

Τα χτυπήματα πέφτουν πάνω στη Θέλια με σκοπό να την εξοντώσουν και η προστασία που της προσφέρουν τα σταυρωμένα χέρια της δεν μπορεί με τίποτα να τη γλιτώσει από τα γεμάτα μίσος σβουριχτά χτυπήματα. Και ξάφνου στον αέρα —ένα στερεό σώμα ή το κενό που διανοίγει στο χώρο— μια μπουτίλια πεθαίνει σκοτώνοντας, καθώς προσγειώνεται στο μικρό κεφάλι. Αιματοβαμμένη, μια χαίτη έξαφνα άψυχων, ξέθωρων μαλλιών σπασμένης κούκλας.

«Είκοσι φορές είπα στον εαυτό μου: “Θα ρωτήσεις το όνομα αυτών των πουλιών” και ποτέ δεν το ρώτησα. Σε διαβεβαιώνω

πάντως ότι κάθε σούρουπο υπήρχαν μυριάδες, εκατομμύρια πάνω στα καλώδια, που συναγωνίζονταν τους υστερινούς θορύβους της Μπανγκόκ, μ' ένα τιτίβισμα που μπορούσε να είναι τιτίβισμα χαράς ή απελπισίας, ανάλογα με το αν εσύ ήσουν χαρούμενος ή απελπισμένος».

«Και τι έκαναν τα πουλιά πάνω στα καλώδια, αφεντικό; Το δάσος είναι κοντά. Βολεύονταν καλύτερα στα καλώδια απ' ό,τι στα δέντρα; Δεν το καταλαβαίνω αυτό. Εδώ τα πουλιά είναι διαφορετικά. Όταν έχουν δέντρα, μην ψάχνεις να τα δεις στην πόλη. Δεν είναι χαζά».

Ο Καρβάλιο οικειοποιήθηκε το στοχασμό του Μπισκουτέρ και τον ανέβασε στους ουρανούς που έπεφταν με το σούρουπο πάνω από τη Ράμπλας, θαρρείς και κοίταζε τους ουρανούς της Μπανγκόκ από την πόρτα του «Ντούσιτ Τάνι». Έριξε πάλι μια ματιά στο τηλεγράφημα που ήταν ανοιχτό πάνω στο τραπέζι, σαν ένα πουλάκι από χαρτί, άψυχο κι εξαθρομένο. «Η Μπανγκόκ είναι φώνιο. Στην Μπανγκόκ βρήκα τον έρωτα. Τερέσα». Ήταν το τρίτο τηλεγράφημα που του έστελνε η Τερέσα Μαρσέ από τότε που είχε ξεκινήσει για την ανακάλυψη της Ασίας, με μια πτήση τσάρτερ ναυλωμένη από ένα νάιτ κλαμπ της πόλης. Απ' τη Σιγκαπούρη, ένα λογοτεχνικό τσιτάτο του Σόμερσετ Μομ, γραμμένο πάνω σ' ένα κουτσό τραπεζάκι στον κήπο του «Ραφλς», που φωτιζόταν κυρίως απ' τα ποτήρια του σίνγκαπορ σλινγκ. Απ' την Τζακάρτα, ένα αναζωογονητικό μήνυμα προς τιμήν του Μπινγκ Κρόσμπι, του Μπομπ Χοπ και της Ντόροθι Λαμούρ: «Στο δρόμο για το Μπαλί. Τερέσα». Και τώρα, επιστρέφοντας στο σπίτι απ' τις θάλασσες του Νότου, η Τερέσα Μαρσέ βρισκόταν στην Μπανγκόκ βλέποντας τις ντόπιες να παίζουν πιγκ πογκ με το μουνί τους και τα παιδιά να χέζουν στα λασπόνερα του Κλονκ Νταν, σε απόσταση λίγων μέτρων από την πλωτή αγορά.

«Μίλησέ μου για την Μπανγκόκ, αφεντικό. Είναι όμορφη;»

«Μια πόλη μες στη σαπίλα. Τη μοντέρνα πόλη τη σαπίζει ο κόσμος και την παραποτάμια πόλη τη σαπίζει το σκατό. Κι αυτό ισχύει από παλιά, Μπισκουτέρ. Τέλος πάντων».

Εκείνο το «τέλος πάντων» έθεσε τέρμα στη συζήτηση και ο Μπισκουτέρ άφησε τον Καρβάλιο να συνεχίσει την οπτική του περιπλάνηση στη Ράμπλας. «Σίνγκαπορ σλινγκ» ψιθύριζαν τα χείλη του Καρβάλιο λες και πρόφεραν κάποια κατανυκτική προσευχή.

«Και οι παγόδες, αφεντικό;» φώναξε ο Μπισκουτέρ από την κουζίνα.

«Βατ* τα λένε. Μοιάζουν με τις φάγιας** της Βαλένθια, όμως αυτά δεν υπάρχει περίπτωση να καούν με τίποτα».

«Δεν σας αρέσουν οι φάγιας, αφεντικό;»

«Μ' αρέσουν, επειδή τις καίνε. Αν δεν τις έκαιγαν, θα τις απεχθανόμουν».

Σίνγκαπορ σλινγκ. Ένα τέταρτο χυμός λεμονιού, μισό κονιάκ, ένα τέταρτο τζιν, πάγος, σόδα –η σόδα είναι προαιρετική– και στους ώμους να βρααίνει ο υγρός θόλος που σκεπάζει τη Σιγκαπούρη σαν τυριέρα και μάλιστα του αποικιακού φίνου τυριού του ξενοδοχείου «Ραφλς», που τώρα έχει αδειάσει απ' τους Εγγλέζους της Αυτοκρατορίας, οι οποίοι έχουν αντικατασταθεί από ευρωπαίους μαγαζάτορες με τις γυναίκες τους, ενημερω-

* Στην Ταϊλάνδη τα βατ αποτελούν ολόκληρα συγκροτήματα ναών γεμάτα με βουδιστικά αγάλματα, που εκτός από τόπους λατρείας συνιστούν και τον πυρήνα της κοινότητας, ιδίως σε μικρές πόλεις και χωριά.

** Οι φάγιας είναι μεγάλα μνημεία από χαρτόνι, ξύλο και ύφασμα, που υψώνονται κατά δεκάδες στις πλατείες και στα σταυροδρόμια της περιοχής της Βαλένθια και μένουν εκεί επί μία βδομάδα, για να παραδοθούν έπειτα στις φλόγες κατά τη νιτ ντε φοκ (νύχτα της φωτιάς) στις 19 Μαρτίου, στη γιορτή του προστάτη των συντεχνιών Αγίου Ιωσήφ.

μένες όλες τους από τα πρακτορεία για το γεγονός ότι σ' αυτό το ξενοδοχείο μεθοκοπούσε μέχρι κίρρωσης ένας πολύ σπουδαίος άγγλος συγγραφέας. «Το κάλεσμα της Ασίας» είπε μέσα του ο Καρβάλιο όταν το κρύο διαπέρασε τα κόκαλά του, κι ως παρέμενε το ημερολόγιο της Caixa d'Estalvis* πιστό στο μήνα Οκτώβριο.

«Θα βρέξει».

Είπε απέξω του ή από μέσα του ο Καρβάλιο, πριν ή μετά την πρώτη αστραπή που έδωσε μια ψευδαίσθηση κίνησης στο πρες παπιέ αγκαματίδιο του Πιτάρα**. Οι σταγόνες της βροχής ήθελαν να μαστιγώσουν τους διαβάτες της Ράμπλας, που τάχυναν το βήμα τους ή προφύλασσαν τα κεφάλια τους με τις εφημερίδες.

«Έφτασαν οι καταλανικοί μουσώνες».

«Οι μέρες γίνονται όλο και πιο μικρές» σκέφτηκε εκνευρισμένος, θαρρείς και του υπεξαιρούσαν ένα κομμάτι της ζωής του ή ένα κομμάτι του κόσμου. «Ήρθε το φθινόπωρο και θα περάσει. Έπειτα ο χειμώνας. Θα φορέσω πουλόβερ. Θα το βγάλω. Την άνοιξη. Τι βλακεία!»

«Κάτι είναι να γίνει, Μπισκουτέρ, και δεν θυμάμαι τι. Δεν ξέρω αν είναι το μουντιάλ του ποδοσφαίρου ή η επίσκεψη του Πάπα».

«Το μουντιάλ έγινε. Η επίσκεψη του Πάπα, στο τέλος του μήνα».

«Έγινε το μουντιάλ; Είσαι σίγουρος;»

«Σίγουρος, αφεντικό».

«Ποιος κέρδισε;»

«Πάντως όχι η Μπάρτσα».

* Ταμειευτήριο.

** Σεραφί Πιτάρα: ψευδώνυμο του καταλανού συγγραφέα και δραματοουργού Φεντερίκο Σολέρ (1839-1895).

Ο Μπισκουτέρ γέλασε από την κουζίνα και έκρινε πως ήταν υποχρεωμένος να διευκρινίσει.

«Πλάκα έκανα, αφεντικό. Εκείνο που πλησιάζει είναι οι εκλογές».

Ο Καρβάλιο δίπλωσε το τηλεγράφημα της Τερέσα Μαρσέ και το πέταξε στο καλάθι των ακρόστων. Το τηλεγράφημα, όμως, συνέχισε να τραβά την προσοχή του από τον προθάλαμο του θανάτου. Ο Καρβάλιο το ξαναπήρε, το ξεδίπλωσε και το διάβασε πάλι. Το άφησε πρώτα πάνω στο τραπέζι και ύστερα το έβαλε σ' ένα συρτάρι που στη συνέχεια το έκλεισε με κάποια έμφαση. Ωραία εποχή για να επισκεφτεί κανείς την Ασία και πόσο μάλιστα για έναν Ευρωπαίο. Οι τροπικοί αποτελούν μια κλιματολογική ελπίδα όταν στην Ευρώπη βρέχει και χιονίζει, όταν έχει βασιλέψει ο ήλιος πάνω απ' το Αιγαίο και η τραμουντάνα έχει πάρει φαλάγγι τις καλύτερες μέρες της Κόστα Μπράβα.

Η φωνή της Τερέσα του είχε εξηγήσει από το τηλέφωνο:

«Μ' έχει πιάσει κατάθλιψη και πρέπει να φύγω. Βαρέθηκα και τον άντρα μου και το γιο μου».

«Τι τρέχει με τον μικρό;»

«Όχι και μικρός. Ανάλογα, βέβαια, και για τι πράγμα μιλάμε. Έχει γγαστρώσει μια συμμαθήτριά του και τώρα το φταίξιμο είναι δικό μου, επειδή δεν του έδωσα καλή ανατροφή. Ακόμα κι αυτός ο κυνικός ο άντρας μου μου το είπε. Αυτός που την κοπάνησε απ' το σπίτι και δεν ασχολήθηκε στιγμή με το παιδί του ούτε μέρα ούτε νύχτα. Εσύ έχεις πάει κατά κει, πρότεινέ μου διάφορα πράγματα, διάφορα μέρη».

«Θα έχουν αλλάξει όλα πολύ. Όταν είχα πάει εγώ, δεν τα είχε εξαχρειώσει ακόμη όλα ο πόλεμος του Βιετνάμ».

«Μα, δεν πάω στο Βιετνάμ. Πάω στη Σιγκαπούρη, στο Μπαλί, στην Μπανγκόκ... Πώς σου φαίνεται;»

«Για καρτ ποστάλ».

«Εγώ δεν είμαι η Ζακλίν Ωνάση. Τρεις βδομάδες έχω στη διάθεσή μου. Πες μου το όνομα ενός ποτού για να μεθύσω στην Ασία».

«Άρωμα του Μονσεράτ».

«Σαχλέ».

«Σίνγκαπορ σλινγκ».

«Καλύτερο μου ακούγεται αυτό. Τι είναι;»

«Είναι ένα κοκτέιλ που η πατρότητά του αποδίδεται στη Σιγκαπούρη και κυρίως στο ξενοδοχείο “Ραφλς” της Σιγκαπούρης».

«Αλήθεια;»

«Αλήθεια ή ψέματα, δεν έχει σημασία. Οι άνθρωποι του ξενοδοχείου καλλιεργούν το μύθο κι αν ζητήσεις σίνγκαπορ σλινγκ θα σου το σερβίρουν μ’ ένα χαμόγελο συννενοχής».

«Ωραίο είναι αυτό. Μου αρέσει όπως ακούγεται κι αυτό αρκεί. Φαντάζεσαι να γυρνάς τον κόσμο γυρεύοντας κάτι που ν’ ακούγεται καλά; Είναι το ίδιο ωραίο όσο τ’ όνομά του;»

«Πςςς».

«Θα σου στέλνω καρτ ποστάλ για να σου λέω πώς τα πάω».

«Εσύ θα έχεις γυρίσει πριν φτάσουν οι κάρτες σου».

«Θα σου στέλνω τηλεγραφήματα. Δεν σε συναρπάζει η ιδέα;»

«Όχι».

«Σ’ ενοχλεί;»

«Ούτε».

«Θες να σου φέρω τίποτα; Το μετάξι είναι φτηνό στην Μπανγκόκ».

«Μια μποτίλια μεκόνγκ».

«Τι είν’ αυτό;»

«Ένα ταϊλανδέζικο ούισκι. Δεν ξέρω από τι το φτιάχνουν, αλλά έχει πολύ ωραία γεύση».

«Εκεί το μυαλό σου εσένα».

Από απόσταση σχεδόν δεκαπέντε χρόνων ήρθε στο νου του ένα ανατολίτικο χαμόγελο, εκείνο του ταλαίπωρου τελωνειακού που ψηλάφιζε τα σωθικά των αποσκευών του και ξύπνησε με τις παλάμες του την κοιμισμένη ράχη του γυαλιού. Έξι μποτίλιες μεκόνγκ κατάφεραν να κάνουν τ' ανατολίτικα μάτια του να γουρλώσουν. Κοίταξε τον Καρβάλιο με μια συνηγορία που μόνον οι μπεκρήδες θα μπορούσαν να νιώσουν, άνοιξε το χέρι του σαν βεντάλια, έκανε πως κρατούσε μια ανεξάντλητη μποτίλια απ' όπου παρέσθησε πως έπινε βυζαίνοντας τον αντίχειρά του με τη λαχτάρα ενός μωρού που απειλείται με απογαλακτισμό και ύστερα γέλασε με μια απολίτιστη αθωότητα που εκνεύρισε ουκ ολίγους δυτικούς που περίμεναν τη σειρά τους πίσω απ' τον Καρβάλιο. Ο Καρβάλιο συγκατένευε και χαμογελούσε με θέρμη. Όφειλε να δικαιώσει τη συνένοχη και χαρούμενη υπόνοια του τελωνειακού. «Πράγματι, φίλε, είμαι αλκοολικός».

Από τότε που είχε αναλάβει την υπόθεση Νταουρέλια, είχε την αίσθηση πως δούλευε ακολουθώντας ένα νορμάλ ωράριο, ό,τι πιο κοντινό στη χρηστή καταλανο-γιαπωνέζικη συνήθεια του να χάνεις δουλεύοντας το ένα τρίτο της μέρας ώστε να μπορείς να κοιμάσαι οχτώ ώρες και να επουλώνεις τις πληγές του κορμιού και της ψυχής σου τις υπόλοιπες οχτώ. Εν μέρει αυτό οφειλόταν στο ότι ο γερο-Νταουρέλια είχε το συνήθειο να του κλείνει ραντεβού μεταξύ εννιά και εννιάμισι στο γραφείο της αποθήκης του στο Πουέμπλο Νουέβο, όπου πουλούσε τέντες και πισίνες. Έπειτα, μόνο κατά τις εργάσιμες ώρες μπορούσε να διατρέξει τις διακλαδώσεις της υπόθεσης ξεκινώντας από το ακτινωτής διάταξης κέντρο του γερο-πατριάρχη, γιατί οι Νταουρέλια, εγκληματίες ή όχι, μόλις άκουγαν τη σειρήνα του εργοστασίου και άφηναν στη θέση τους όλα όσα έπρεπε να ξαναβρούν την επόμενη μέρα στην ίδια θέση, διασκορπίζονταν ανά την επικρά-

τεια, σε μια εύλογη απόσταση από τη Βαρκελώνη, αρκετά απομακρυσμένοι ωστόσο μεταξύ τους ώστε να εξυφαίνουν ένα οικογενειακό σύμπαν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα – κάθε παιδί σ' έναν διαφορετικό ορίζοντα και οι γονείς στο διαμέρισμά τους στο Ενσάντσε, οδός Μπρουκ, στο κέντρο της Γης. Έτσι όταν ο γερο-Νταουρέλια μίλαγε για τον Ζόρντι, την Εσπεράνσα, τη Νούρια ή τον Αουσιάζ, τα παιδιά του, έστρεφε το κεφάλι κατά το βορρά, τη δύση, την ανατολή και το νότο, γιατί ο Ζόρντι έμενε σ' ένα σπιτάκι στο Σαν Κουγκάτ, η Εσπεράνσα είχε μια παλιά αγροικία στο όριο ακριβώς όπου το Εσπλούγας δε Λιομπρεγκάτ μετατρέπεται σε πόλη-υπνωτήριο, η Νούρια είχε εγκατασταθεί σε μια αστικοποιημένη περιοχή του Μαρέσμε και ο Αουσιάζ, ο μικρός και μακροβιτικός Αουσιάζ, είχε κάτι που έμοιαζε περισσότερο με λαχανόκηπο παρά με σπίτι στο Πρατ. Στην πραγματικότητα ο γέρος δεν είχε λόγο να στρέφει το κεφάλι του προς όλα τα σημεία του ορίζοντα, γιατί από τις οχτώ το πρωί οι Νταουρέλια εργάζονταν μέσα στον τεράστιο περίβολο της επιχείρησης Τέντες Νταουρέλια, Α. Ε.

«Αυτοί είναι η Α. Ε. Μην φανταστείτε πως υπάρχει αμερικανικό κεφάλαιο εδώ μέσα» τον προειδοποίησε ο γερο-Νταουρέλια, έχοντας κατά νου τα παραστατικά.

«Αυτοί» ήταν ο Ζόρντι, η Εσπεράνσα, η Νούρια και ο Αουσιάζ, μελαχρινοί ή μελαχρινούληδες, ανάλογα με το πάχος τους, και αντίγραφα του πατέρα τους με μικρότερες ή μεγαλύτερες αποκλίσεις στα χαρακτηριστικά, θαρρείς και την ώρα της συνουσίας με την κυρία Μαρσέ, ο Νταουρέλια είχε επιβάλει τον όρο *sine qua non* να του μοιάζουν τα παιδιά, όλα του τα παιδιά. Και ίσως λόγω του χρωματοσωμικά προκαθορισμένου έρωτα, οι απόγονοι Νταουρέλια είχαν αναζητήσει συντρόφους που να τους μοιάζουν, όλοι εκτός από τον Αουσιάζ, τον μικρό, τον πιο χαϊδεμένο, όπως έλεγε ακόμη ο πατήρ Νταουρέλια όταν ανα-

φερόταν σ' αυτόν, ήταν δεν ήταν μπροστά, ο οποίος είχε καταφέρει να παντρευτεί ένα ξανθό πλάσμα, μια Ολλανδέζα που μόλις πέντε χρόνια πριν είχε επάξια καταλάβει τις κεντρικές σελίδες του *Playboy* και που, σήμερα, εξουθενωμένη από τις γέννες και τη μακροβιοτική, φάνταζε μια ταλαιπωρημένη όμορφη ξανθιά και διεκπεραίωνε τις εξωτερικές υποθέσεις της Νταουρέλια, Α. Ε., επειδή μιλούσε αγγλικά σαν να 'ταν Εγγλέζα –σ' αυτό επέμενε ο γερο-Νταουρέλια– και γαλλικά σαν το στρατηγό Ντε Γκολ. Η παρομοίωση ήταν κι αυτή του πατριάρχη. Τα υπόλοιπα εξ αγχιστείας παιδιά του είχαν μπει κι αυτά στην επιχείρηση. Ο άντρας της Εσπεράνσα, της μεγαλύτερης, συντόνιζε τους περιοδεύοντες πωλητές κι αυτός ο ίδιος ταξίδευε σ' όλη την Ισπανία για να επισκέπτεται πελάτες. Ο άντρας της Νούρια ήταν προϊστάμενος αποθήκης και η γυναίκα του μεγαλύτερου, του Ζόρντι, κρατούσε το γραφείο, το εγκατεστημένο σ' ένα προκατασκευασμένο υπόστεγο, στο οποίο έδινε εξωτική νότα μια αφίσα από τα Φολί Μπερζέρ που διαφήμιζε την ισπανίδα σούπερ βεντέτα Νόρμα Ντιβάλ. Ο κύριος και η κυρία Νταουρέλια την είχαν φέρει πρόσφατα από το Παρίσι, όπου είχαν πάει για να γιορτάσουν τη χρυσή επέτειο των γάμων τους.

«Είχα να κάνω διακοπές από τη χρονιά της χιονόπτωσης» έλεγε ο γέρος. «Δηλαδή, από το 1962» πρόσθετε, όχι επειδή είχε κλιματολογική μνήμη, αλλά επειδή το 1962 ήταν η μοναδική φορά, από την τελευταία περίοδο των παγετώνων, που η πρωτεύουσα Βαρκελώνη είχε μεταμορφωθεί σε χιονοδρομικό κέντρο. Ούτε ένας Νταουρέλια άπρακτος. Αυτή ήταν η εντύπωση που αποκόμιζε ο Καρβάλιο όταν περιδιάβαινε τους χώρους των αποθηκών και τις προβλήτες εκφόρτωσης, που ήταν περιφραγμένες από έναν παλιό πέτρινο τοίχο με σπασμένα γυαλιά στις άκρες. Κάτι αναπάντεχα φυτά ξεφύτρωναν εδώ κι εκεί, ένας φοίνικας, ακακίες, πικροδάφνες, μπουκαμβίλιες ανάμεσα

σε υπόστεγα του περασμένου αιώνα από κόκκινα τούβλα οξειδωμένα απ' τις θαλασσινές αύρες που κάνουν το Πουέμπλο Νουέβο μια συνοικία υγρή και πρόσφορη για αυτοφυή βλάστηση σε αυλές και εγκαταλελειμμένα οικόπεδα. Η οπτική δυσαρμονία του εμπορίου και της βοτανικής, των φορτηγών και των αγιοκλήμάτων που είχαν βρει πρόσφορο έδαφος έχοντας δοκιμαστεί χρόνια και χρόνια στο περιθώριο της ανθρώπινης φροντίδας, γοήτευε τον Καρβάλιο όσο θα τον γοήτευε κι ένα κοιμητήριο παραδομένο στους νόμους της διάβρωσης και στην άγρια βλάστηση. Αυτό ήταν ένα παλιό όνειρο του Καρβάλιο: να διαρρήγνυε, λέει, έξαφνα η χλωρίδα την ασφαλτο και να φύτρωνε όπου μπορούσε, ανασκευάζοντας την ανόητη αξίωση του προπαρασκευασμένου υλικού, δίχως όμως και να την ακυρώνει τελείως. Σγουρές ντοματιές να πνίγουν τους φωτεινούς σηματοδότες, φτέρες καμαρωτές να ξεπετάγονται από τα στόμια των υπονόμων, αδηφάγοι κισσοί να αναρριχώνται στα γυάλινα κτίρια, με την παραπλανητική τρυφερότητα των μικρών τους φύλλων. Στην Ανγκόρ και στις Μυκήνες θα μπορούσε να προβλεφθεί η τύχη των μνημειακών ερειπίων: η δουλεμένη πέτρα θα επανερχόταν στην κατάσταση του βράχου, πέρα από την ανθρώπινη γεωμετρία. Ή στην Αγιουτάγια, λίγα χιλιόμετρα βόρεια της Μπανγκόκ, την οποία θα είχε ίσως επισκεφτεί η Τερέσα Μαρσέ και όπου η θρησκευτική βουδιστική αρχιτεκτονική άγγιζε τη μέγιστη λαμπρότητα και ήταν άξια σεβασμού μες στην παρακμή της. Εκείνος, όμως, προτιμούσε τα σύγχρονα ερείπια. Τα παλιά ανάκτορα του Μοντσουίκ, που είχαν κατασκευαστεί με αφορμή τη διεθνή έκθεση του 1929, ή τα θερμά λουτρά της Καλλιθέας, της εγκαταλελειμμένης από τα ζεστά νερά και τους πελάτες στη βορειοανατολική ακτή της Ρόδου, ή το βιβάρι του Σάνκτι Πέτρι, που έστεκε αδειανό σαν καταποντισμένος οικισμός, πλάι στη θάλασσα, πλάι στην Τσικλάνα, πλάι στη λήθη.

Κάτι από σύγχρονο ερείπιο είχε και ο χώρος του Πουέμπλο Νουέβο, όπου τρεις γενιές Νταουρέλια είχαν συμβάλει ώστε οι Ισπανοί να έχουν σκιά το καλοκαίρι και, πιο πρόσφατα, πτυσσόμενες πισίνες από καουτσούκ, όλων των μεγεθών, από κείνες που σου επιτρέπουν να κάνεις προσεκτικά απλωτές στα πέντε μέτρα μέχρι τις προορισμένες για να βρέχεται ο κωλαράκος του όποιου βενιαμίν της οικογένειας. Δεν ήταν απαραίτητος μήτε ο κήπος. Αρκούσε μια βεράντα.

«Ε, λοιπόν, τώρα πουλάμε πιο πολλές πισίνες παρά τέντες. Βλέπετε πια πώς έχουν τα πράγματα. Πριν δεν ήταν έτσι. Πριν συνέβαινε το αντίθετο».

Πότε πριν; Πριν από τι; Ο Καρβάλιο δεν τον ρώτησε. Πριν από τη χιονόπτωση, ίσως, ή πριν από την υπεξαίρεση. Όταν η λέξη υπεξαίρεση έβγαινε απ' τα χείλη του Καρβάλιο, ο γερο-Νταουρέλια σφάλιζε τα μάτια του θέλοντας να καταπνίξει έναν εσωτερικό πόνο.

«Με κλέβουν. Μας κλέβουν».

Αυτά ήταν τα πρώτα λόγια του Νταουρέλια, σαν κάθισε μπρος στο γραφείο του Καρβάλιο. Η γυναίκα του, η κυρία Μαρσέ, έκανε η ίδια προσωπικά τον ισολογισμό για μήνες ολόκληρους, Σαββατοκύριακο το Σαββατοκύριακο, στον μικρό πύργο που είχαν οι γέροι στη Βαλιράνα. Ύπήρχε ένα τεράστιο έλλειμμα έξι εκατομμυρίων πεσετών.

«Η γυναίκα μου ξέρει τι λέει. Δεν είναι καμιά ξεμωραμένη. Ξέρει τι κάνει. Ξέρει τι κάνει».

Επέμενε ο κύριος Νταουρέλια.

«Ήταν από τις πρώτες γυναίκες που σπούδασαν λογίστριες στην ακαδημία Κοτς. Πριν από τον πόλεμο, νομίζω. Βλέπετε ο πεθερός μου ήταν άνθρωπος με προοδευτικές ιδέες και ήθελε να σπουδάσει η Μαρσέ σαν άντρας. Ο πεθερός μου ήταν ένθερμος καταλανιστής».

Και ο κύριος Νταουρέλια ενθάρρυνε τη γυναίκα του, Σαββατοκύριακο το Σαββατοκύριακο, να επιθεωρεί τους λογαριασμούς που έκαναν τα παιδιά, και ιδιαίτερα ο Ζόρντι και η νύφη του, η Ολλανδέζα.

«Τους συμπεριέλαβα και τους δυο για να αποτρέψω τις κακές σκέψεις. Ξέρετε τώρα, μια κακή σκέψη ο καθένας μπορεί να την κάνει».

Από τους λογαριασμούς της Μαρσέ έλειπαν έξι εκατομμύρια και ο κύριος Νταουρέλια συγκέντρωσε όλη την οικογένεια. Η αντίδραση απέναντι στην καχυποψία των γονιών ήταν γενική και τόσο ο Ζόρντι όσο και η Ολλανδέζα απαίτησαν την επανεξέταση των λογαριασμών από έναν εμπορικό επιμελητή. Ο επιμελητής δεν έκανε τίποτα παραπάνω απ' το να επικυρώσει τον ισολογισμό της κυρίας Μαρσέ, μιας από τις πρώτες λογίστριες της ακαδημίας Κοτς της Ρόντα, και να μείνει εκστατικός μπροστά στην επιμελημένη καταγραφή των πολύτιμων αριθμών απ' την ηλικιωμένη γυναίκα και στη χρήση του κόκκινου και μπλε μολυβιού, μάρκας Hispania, που η κυρία Μαρσέ το είχε εδώ και πολλά χρόνια.

«Μου φαίνεται πως το είχα αγοράσει από τα Γερμανικά Καταστήματα».

Τα Γερμανικά Καταστήματα δεν λέγονταν πια «Γερμανικά» από τον πόλεμο και μετά, όμως το μολύβι είχε αγορασθεί το δίχως άλλο από τα Γερμανικά Καταστήματα και είχε χρησιμεύσει για να αποδειχτεί ότι υπήρχε ένα έλλειμμα έξι εκατομμυρίων.

«Κάποιος απ' την οικογένεια;»

Ερωταποκρίθηκε ο Νταουρέλια στην ερωταπόκριση του Καρβάλιο.

«Αποκλείεται» είπε με τα χείλη μα όχι και με τα μάτια του και τη μια μέρα μετά την άλλη ενημέρωνε τον Καρβάλιο για τις

αρετές και τα βίτσια των εξ αίματος και των εξ αγχιστείας παιδιών του.

Ο Ζόρντι δεν είχε βίτσια. Ήταν σαν και του λόγου του, αλλά έδειχνε πικραμένος και δεν ήξερε για ποιο λόγο. Η Ολλανδέζα κάπνιζε σαν καραγωγέας. Ο Αουσιάς ήταν ποιητής και οπαδός της μακροβιοτικής.

«Ο άντρας της Εσπεράνσα, ο Πάου, ή μάλλον ο Πάμπλο όπως το λέτε εσείς στα καστιλιάνικα, αυτός λοιπόν τα ξοδεύει όλα σε πουλόβερ και παπούτσια. Τα πουλόβερ τ' αγοράζει στο Λονδίνο και τα παπούτσια στη Ρώμη. Οι υπόλοιποι είναι συνηθισμένοι άνθρωποι. Του σωρού αλλά δουλευταράδες, αυτό να λέγεται. Γιατί αν δεν ήταν δουλευταράδες, δεν θα έμεναν ούτε πέντε λεπτά σ' αυτό το σπίτι».

Ο Πέπε Καρβάλιο ταξιδεύει στην Μπανγκόκ προστρέχοντας στο SOS που του στέλνει μια παλιά του φίλη, η Τερέσα Μαρσέ. Ή μήπως αυτό είναι μόνο η αφορμή; Ο αναγνώστης μπορεί να βγάλει το συμπέρασμα πως γι' αυτόν είναι μια φυγή από την καθημερινότητά του, όπου η πραγματικότητα είναι ανεπαρκής και τον ωθεί να κυνηγά φαντάσματα, όπως της Θέλια Ματάις, που δολοφονήθηκε με μια μποτίλια σαμπάνιας άγνωστης μάρκας, ή εκείνο της δολοφόνου της, της Μάρτα Μιγέλ, μιας αυτοδημιούργητης γυναίκας από ένα χωριό της Σαλαμάνκα. Η πραγματική αιτία του ταξιδιού, όμως, μπορεί να είναι να μάθει το όνομα των πουλιών της Μπανγκόκ ή να επιβεβαιώσει πως η γη είναι στρογγυλή και πως η τελική έκβαση τον περιμένει πίσω στην πατρίδα του.

ΣΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΜΠΑΝΓΚΟΚ ΤΟ ΕΞΩΤΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ
ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ ΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ.
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ.

— ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΡΚΑΡΗΣ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Ο ΠΕΠΕ ΚΑΡΒΑΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΦΛΕΓΜΑΤΙΚΟΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ
ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ. ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ,
ΑΛΛΑ ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΑΣΧΟΛΕΙΤΑΙ ΜΕ ΑΥΤΟ, ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ
ΝΑ ΛΥΝΕΙ ΤΑ ΠΙΟ ΠΟΛΥΠΛΟΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ.

— SUNDAY TIMES

ΤΟ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟ, ΚΑΥΣΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ
ΤΟΥ ΜΟΝΤΑΛΒΑΝ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ
ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΦΥΗ ΠΛΟΚΗ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ
ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ.
— ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

ISBN: 978-618-03-2379-5

9 786180 323795

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 82379